

РЕШЕНИЕ

№ 7265

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 17.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9182** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.104, ал.1 ЗДСл.

Образувано е по искова молба на Д. Г. Т.-К., ЕГН [ЕГН], И. И. К., ЕГН [ЕГН] и Д. И. Б., ЕГН [ЕГН], като наследници по закон на И. В. К., починал на 05.07.2021 г., всички със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Н. А. АК В., срещу Национална здравноосигурителна каса (НЗОК), с искане за заплащане на обезщетение в размер на 3972 лв. на основание чл.104, ал.1 ЗДСл за период от 6 месеца, през който не е заемал държавна служба, а именно от 13.05.2020 г. до 13.11.2020 г., ведно с законната лихва за забава от 13.05.2021 г. до окончателното й изплащане и сторените по делото разноски.

Твърди се в исковата молба, че служебното правоотношение на ищеца е прекратено със Заповед № 480 от 11.05.2020 г. на управителя на НЗОК, отменена със съдебно решение № 5637/11.05.2021 г. по адм.д. № 2460/2021 г. на ВАС. Ищецът посочва, че след прекратяване на правоотношението е останал без работа, поради което претендира обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. Като размер на основното си месечно възнаграждение сочи сумата от 993 лв., съобразно която определя общия размер на обезщетението от 5958 лв. С молба от 17.11.2021 г. ищите са поискали намаляване на иска от 5958 лв. на 3972 лв. във връзка с направено от ответника възражение за прихващане с изплатено обезщетение по чл.106, ал.2 ЗДСл.

Ответникът НЗОК оспорва иска в писмен отговор от 28.10.2021 г. и в открито съдебно заседание чрез юрк. Н.. Прави възражение за прихващане с изплатени на ищеца

обезщетения по чл.106, ал.2 и ал.4 ЗДСл.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

По делото не е спорно, че Заповед № 480 от 11.05.2020 г. на управителя на НЗОК, с която е прекратено служебното правоотношение на И. В. К., е отменена със съдебно решение № 5637/11.05.2021 г. по адм.д. № 2460/2021 г. на ВАС.

След отмяната на заповедта служебното правоотношение е възстановено със Заповед № 547 от 21.05.2021 г. на управителя на НЗОК, считано от 25.05.2021 г., с която на служителя е определена основна месечна заплата от 993 лв.

Нормата чл.104, ал.1 ЗДСл предвижда, че държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Между страните няма спор относно размера на основната месечна заплата на служителя след възстановяването му на длъжност – 993 лв. Отрицателната предпоставка – оставането без работа, също е доказана. Установява се от служебно изискана информация от ТД на НАП С. изх. № 10-00-4697 от 27.09.2021 г., че по справка в информационната система на НАП за периода 13.05.2020 г. – 13.11.2020 г. за И. В. К., ЕГН [ЕГН], няма подадени уведомления по чл.62, ал.5 КТ за действащ трудов договор, същият е осигуряван от НЗОК и няма регистрирани граждански договори за същия период.

Това обстоятелство се установява и от приложено към исковата молба копие на служебна книжка на името на И. В. К., издадена от НЗОК на 25.01.2018 г., която не съдържа отбелязвания за съществуващо служебно правоотношение в периода 13.05.2020 г. – 13.11.2020 г.

По изложените съображения и при изпълнение на предпоставките по чл.104, ал.1 ЗДСл релевантният размер на обезщетението за 6 месеца е 5958 лв. (993 лв. x 6).

В отговора на исковата молба и в открито съдебно заседание ответникът поддържа възражение за прихващане с изплатено обезщетение на основание чл.106, ал.2 ЗДСл, според който държавният служител има право на обезщетение за времето, през което е останал без работа, но не за повече от два месеца. Установява се от фиш за начислена заплата за м.май 2020 г., че във възнаграждението е включена сума в размер на 1986 лв. – две месечни възнаграждения от 993 лв. Същите са включени в банковия превод за сума от 2970 лв., преведана на името на И. В. К. на 27.05.2020 г.

Константна е практиката на ВАС относно наличие на основание по чл.103 от ЗЗД за прихващане между двете обезщетения - по чл.106, ал.2 и чл.104, ал.1 ЗДСл, тъй като същите произтичат от едно и също фактическо основание - прекратяването на служебното правоотношение и оставането на лицето без работа (напр. Решение № 10103 от 01.07.2019 г. по адм. д. № 2308/2018 Г., V отд. на ВАС, Решение № 15433 от 11.12.2020 г. по адм. д. № 6615/2020 г., V отд. на ВАС, Решение № 3412 от 16.03.2021 г. по адм. д. № 13358/2020 г., V отд. на ВАС и др.).

Неоснователно е искането на ответника за прихващане с изплатено на основание чл.106, ал.4 ЗДСл обезщетение в размер на 993 лв. Това обезщетение няма връзка с дължимото такова по [чл. 104, ал. 1 ЗДСл](#) и няма основание за прихващане (в този

смисъл е Решение № 3412 от 16.03.2021 г. по адм. д. № 13358/2020 г., V отд. на ВАС и др.).

Така размерът на дължимото обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл е 3972 лв. Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. по тълк.дело № 3/2004 г. на ОСГК на В., при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В случая, отменителното съдебно решение е влязло в сила на 11.05.2021 г., поради което обезщетението следва да се присъди ведно със законната лихва, считано от тази дата.

При този изход на спора на ищците следва да се присъдят и сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. Данни за размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се съдържат в приложения към исковата молба договор за правна защита, чийто размер е близък до минималния по чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора. Възражението на ответника за неговото намаляване по реда на чл.78, ал.5 ГПК е неоснователно.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Национална здравноисигурителна каса, [населено място], [улица], да заплати на Д. Г. Т.-К., ЕГН [ЕГН], И. И. К., ЕГН [ЕГН] и Д. И. Б., ЕГН [ЕГН], като наследници по закон на И. В. К., починал на 05.07.2021 г., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Н. А. АК В., на основание чл.104, ал.1 ЗДСл обезщетение за периода от 13.05.2020 г. до 13.11.2020 г. в размер на 3972 лв., ведно със законната лихва от 11.05.2021 г. до окончателното му изплащане и разноски в размер на 500.00 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: